

Romuald Schild, Jolanta Janiec, Halina Królik, Jadwiga Mościbrodzka

---

Nowy Młyn, gm. Mirzec, woj.
kieleckie. Zespół st. "Rydno"

Informator Archeologiczny : badania 10, 23

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

należć do epoki brązu. Blizsze określenie kulturowe i chronologiczne jeszcze nie jest możliwe, wobec braku materiałów porównawczych i nie zakończenia prac wykopaliskowych na stanowisku.

Dla badań geologiczno-palynologicznych dodatkowo wykopano dwa szurfy /20 m² 2,8 m głęb. i 14 m² 2-1,5 m głęb./. Pozwalają one na ustalenie ram chronologicznych stanowiska metodami przyrodniczymi.

Materiały z prac wykopaliskowych są w Zakładzie Epoki Kamienia IHKM PAN w Warszawie.

Badania stanowiska będą kontynuowane.

NOWY MŁYN, gm.Mirzec
woj.kieleckie
Zespół st."RYDNO"

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej Zakład Epoki
Kamienia

Badania prowadził doc.dr Romuald Schild /autor sprawozdania/ oraz mgr mgr Jolanta Janiec, Halina Królik i Jadwiga Mościbrodzka. Finansował IHKM PAN. Pierwszy sezon badań po przerwie od 1961 r. Stanowiska przetwórcze i osadnictwo związane z eksploatacją hematytu z późnego paleolitu, mezolitu i neolitu.

Skoncentrowano się na badaniach ratowniczych stanowisk skupionych na krawędzi wielkiej piaskowni przemysłowej leżącej na III tarasie Kamiennej, na którym znajduje się większość stanowisk użytkowników prahistorycznych kopalni hematytu w Nowym Młynie. Eksplorowano trzy wykopy oznaczone kolejnymi numerami Ro I/76, II/76 i III/76.

Wszystkie z wymienionych wykopów ujawniły obecność dużych, płytkich, owalnych obiektów wypełnionych piaskiem ze znaczną domieszką hematytu. Są one najpewniej pozostałościami obiektów mieszkalnych. Dwa z nich zostały bardzo silnie zniszczone przez eksploatację piasku, natomiast jeden zachował się w całości. Są one położone na regularnym łuku w równych odległościach ok. 35 m jeden od drugiego. Układ ten pozwala przypuszczać, że tworzą one osadę składającą się co najmniej z trzech jednostek, najpewniej rodzinnych. Bardzo liczne materiały krzemienne wydobyte z wnętrza obiektów i ich sąsiedztwa wskazują, że należą one do technokompleksu z tyliczakami łukowymi i najpewniej są wieku allerödskiego. Wydobyte zespoły zabytków są jednymi z najliczniejszych znanych dotychczas z Niżu Europejskiego.

Materiały są przechowywane w IHKM.

Badania będą kontynuowane.